

Manus NKB2017

Rekonstruktion af tale ved udstillingsåbning 5.8.2017 på grundlag af skitse.

Stort og småt, små ord med stor virkning.

For længe siden da biler var sjældne, var en velhavende forretningsmand fra hovedstaden kommet til Odense, og fundet et hotel. Hvad han ville i Odense ved jeg sgu ikke. Men om søndagen kørte han i sin bil (chaufføren kørte) ud for at nyde Fyns yndigheder, slotte med velholdte parker, og måske nogle musikalske småkårsfolk. Sidst på dagen blev han træt og spurgte en dreng ved vejkanthen. "Min lille ven, Er dette vejen til Odense"? Drengen nikkede. "Og hvor langt er der til Odense"? Drengen så op: "Mener I herfra, eller såen i al almindelighed" ?

Nørrekærbienalen. Hvad er så det for en størrelse?

Navnet er en finte til storbyers satsning på kunst, som hvert andet år skal vække opmærksomhed. Mest berømt Venedig-Bienalen. København ville også være med. Det blev en engangsbienale. De ambitiøse kuratorer brugte sponsertilskud, som de ikke havde fået tilsagn om. Det var vejen til fallit.

Finn-Kirsten, som i mange år har boet her i Tolstrup, begyndte at pleje kontakter til yngre kolleger. Det førte til en lille skulptursamling "Land" på deres mark nær fjorden. Desuden flere kunst- og kulturinitiativer ofte på Nørrebro i Kbh. *Nørrekærbienalen* er et af disse initiativer. Et træf, hvor deltagerne kommer med deres bidrag til en buket af kunstneriske praksisser (sådan siger man i de kredse)

Det kollegiale samvær er vigtigt. En arbejdskommite står for forberedelsen Derefter bidrager alle efter evne i lejrens gøremål. Min søster og hendes mand sagde efter rundvisning, at det boblede af vitalitet. Jeg er taknemmelig for at være med i år.

I Kunsten er engagement helt afgørende. Engagement i frihed er afgørende for kunstens troværdighed. Derfra kan udvikles de mest forskellige udtryk, underlige, smukke... Vel er en del rivalisering om opmærksomhed, men overordnet er mangfoldigheden - efter min opfattelse - et stort gode som omgivende rum for den enkelte kunstners udfoldelse. Engagement er også afgørende for vort demokratiske samfund, og til tider forenes engagement i kunst og samfundsspørgsmål. Således her i år, hvor *landskabet* og *det lokale vindmølleprojekt* i *Nørrekær* er omdrejningspunkter for biennalen.

Jeg må bekende, at jeg holder af vindmøller ...

I 70'erne så jeg Tvindmøllen som et signal om en ny tid. Jeg malede et billede med en trodsig mølle øverst på en bakke af verdens kaos.

Nu er udnyttelse af vindkraften blevet en voksen industri. DK firmaer hævder sig på verdensplan båret frem af den danske rammelovgivning for grøn omstilling og dygtige firmaers indsats. Men de må ikke blive *for dygtige*. Samtidig med at vindindustrien bidrager til at løse planetens alvorlige resourcekrise medfører den sine egne lokale miljøproblemer. Derfor må deres virke reguleres af lovgivning og efter min opfattelse bør lokalplanmyndigheden ligge hos kommunerne, som kender befolkningen og hvad egnens landskab kan bære.

Jeg håber det bliver en god oplysende debat her i eftermiddag

Til slut: Ingen blæst er friskere og mere fri end blæsten over Limfjorden,.

Og en linie fra Vagn Steen : Den der fanger fuglen, fanger ikke fuglens flugt.

Tak for ordet

[OS 23.8.2017](#)